

Biblická čtení:

Izajáš 58,6-9a: Zdalipak půst, který já si přeji, není toto: Rozevřít okovy svévole, rozvázat jha, dát ujařmeným volnost, každé jho rozbít? Cožpak nemáš lámat svůj chléb hladovému, přijímat do domu utištěné, ty, kdo jsou bez přístřeší? Vidiš-li nahého, obléknout ho, nebýt netečný k vlastní krvi? Tehdy vyrazí jak jitřenka tvé světlo a rychle se zhojí tvá rána. Před tebou půjde tvá spravedlnost, za tebou se bude ubírat Hospodinova sláva. Tehdy zavoláš a Hospodin odpoví, vykřikneš o pomoc a on se ozve: ‚Tu jsem!‘

1.List Korintským 2, 1-9: Ani já, když jsem přišel k vám, nepřišel jsem vám hlásat Boží tajemství nadnesenými slovy nebo moudrostí. Rozhodl jsem se totiž, že mezi vámi nebudu znát nic než Ježíše Krista, a to Krista ukřižovaného. Přišel jsem k vám sláb, s velkou bází a chvěním; má řeč a mé kázání se neopíraly o vemlouvavá slova lidské moudrosti, ale prokazovaly se Duchem a mocí, aby se tak vaše víra nezakládala na moudrosti lidské, ale na moci Boží. Moudrosti sice učíme, ale jen ty, kteří jsou dospělí ve víře – ne ovšem moudrosti tohoto věku či vládců tohoto věku, spějících k záhubě, nýbrž moudrosti Boží, skryté v tajemství, kterou Bůh od věčnosti určil pro naše oslavení. Tu moudrost nikdo z vládců tohoto věku nepoznal; neboť kdyby ji byli poznali, nebyli by ukřižovali Pána slávy. Ale jak je psáno: ‚Co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují.‘

Matouš 5, 21-37: Slyšeli jste, že bylo řečeno otcům: ‚Nezabiješ! Kdo by zabil, bude vydán soudu.‘ Já však vám pravím, že již ten, kdo se hněvá na svého bratra, bude vydán soudu; kdo snižuje svého bratra, bude vydán radě; a kdo svého bratra zatracuje, propadne ohnivému pecku. Přinášíš-li tedy svůj dar na oltář a tam se rozpomeneš, že tvůj bratr má něco proti tobě, nech svůj dar před oltářem a jdi se nejprve smířit se svým bratrem; potom teprve přijď a přines svůj dar. Dohodni se se svým protivníkem včas, dokud jsi s ním na cestě k soudu, aby tě neodevzdal soudci a soudce žalářníkovi, a byl bys uvržen do vězení. Amen, pravím ti, že odtud nevyjdeš, dokud nezaplatíš do posledního haléře.

Slyšeli jste, že bylo řečeno: ‚Nezcižolozíš.‘ Já však vám pravím, že každý, kdo hledí na ženu chtivě, již s ní zcižolozil ve svém srdci. Jestliže tě svádí tvé pravé oko, vyrví je a odhod' pryč, neboť je pro tebe lépe, aby zahynul jeden z tvých údů, než aby celé tvé tělo bylo uvrženo do pekla. A jestliže tě svádí tvá pravá ruka, utni ji a odhod' pryč, neboť je pro tebe lépe, aby zahynul jeden z tvých údů, než aby se celé tvé tělo dostalo do pekla. Také bylo řečeno: ‚Kdo propustí svou manželku, ať jí dá rozlukový lístek!‘ Já však vám pravím, že každý, kdo propouští svou manželku, mimo případ smilstva, uvádí ji do cizoložství; a kdo by se s propuštěnou oženil, cizoloží.

Dále jste slyšeli, že bylo řečeno otcům: ‚Nebudeš přísahat křivě, ale splníš Hospodinu přísahy své.‘ Já však vám pravím, abyste nepřisahali vůbec; ani při nebi, protože nebe je trůn Boží; ani při zemi, protože země je podnož jeho nohou; ani při Jeruzalému, protože je to město velikého krále; ani při své hlavě nepřisahej, protože nemůžeš způsobit, aby ti jediný vlas zbělel nebo zčernal. Vaše slovo buď ‚ano, ano – ne, ne‘; co je nad to, je ze zlého.

Past náboženství a naší víry

Přestává fungovat bohoslužba, jak by si lidé a faráři přáli. Chtěli bychom mít naplněné kostely a sbory. To by stačilo k argumentu, že lidé dostatečně věří a náboženství, církev tak uspokojivě fungují. Je to pravdivý argument? I nás tady v Michli mnohdy trápí, že nás je poskrovnu. Ale opravdu, co si myslíte? Je plný kostel jasným důkazem, že lidé opravdově věří a že žijí podle Boží vůle a řídí se jeho příkázáními?

Dnes nám čtení z Bible podkrývá, jak to vidí Ježíš, jak rozumí Boží vůli on. Učí to své učedníky, tedy také nás, kdo jsme už první krůčky v následování Ježíše udělali.

Začněme tím prvním čtením a slovem půst. Jak odlišně ho dnes křesťané a lidé obecně chápou. Dnes jde přece o to si něco vědomě na nějaký časový úsek odřeknout. Jaký to má smysl a účel? Ubrat v kouření a pití alkoholu či v množství jídla vůbec? Já budu zdravější, víc fit, ušetřím peníze. Dokazuji sám sobě, že mám silnou vůli.

Když se pokusím přetlumočit do naší doby: Rozevřít okovy svévole, rozvázat jha, dát ujařmeným volnost, každé jho rozbít? Cožpak nemáš lámat svůj chléb hladovému, přijímat do domu utištěné, ty, kdo jsou bez přístřeší? Vidiš-

li nahého, obléknout ho, nebýt netečný k vlastní krvi? Řekla bych: Osvobodovat lidi, dělat v životě to, co je správné a dobré. (Mnohé je však srozumitelné i bez přetlumočení, že.)

Jak mám vědět, co je správné a dobré? Zastavit se a říci si, za co jsem vděčná, z čeho žiju. Co si dovedu odříct, aby můj život (i život náboženské obce až i celé církve) naplňoval Boží vůli - tedy pomáhat potřebným lidem. Nebo se mi spíše vybavuje pocit, že si zasloužím žít v poměrném pohodlí, vždyť přece chodím do práce, tak mám právo jet na dovolenou, koupit si to či ono, zasloužím si mít přátele ... To je postoj sebestředný a jen občas z něj vypadneme, když něčím přispějeme druhým. Je tedy stále co vylepšovat.

Prorokovo slovo je určeno judským navrátilcům z babylonského zajetí, měli znovu postaven chrám, obětovali v něm. Šlo o druhou generaci navrátilců a již se lidé odklonili od poslušnosti, závislosti a vděčnosti Pánu Bohu, že se vrátili domů. Kolikátá generace po sametové revoluci je kolem nás? Existují velké sociální rozdíly. Nestačí jen formálně Hospodina ctít: církevní svátky naplňovat obchodováním a nakupováním, či zvyky a lidovou tvořivostí, nebo si udělat volno pro sebe. Máme zlepšovat mezilidské vztahy, všimnout si lidí potřebných. Vnější náboženské projevy musí zrcadlit jednání v mezilidských vztazích. Bez dobrých mezilidských vztahů jsou sebelepší akce či bohoslužby, nebo koncert bezvýznamné. Přiznejme si, že i nám vyprchává vděčnost, alespoň slušnost a vědomí, komu za tu změnu vděčíme. Přiznat si každý, jak na tom jsme. Stále máme od Boha více darů, než si zasloužíme.

Konečně s pravým postem jsou spojena i zaslíbení: obnovení Božího lidu. Tehdy se naplní kostely a sbory a nebude to náš prvoplánový úkol.

A teď něco k Ježíšovým výrokům.

Etapa otců se obrací do minulosti, odkazuje na Boží lid, kterému se moc nepovedlo naplňovat Boží vůli. Království Boží je Hospodinem připravená budoucnost a skrze Ježíšovy výroky již připravovaná ba přítomná.

Spravedlnost je jednání, které souzní s Hospodinovými požadavky. Ježíš nárokuje, aby tento stav už u nás nastal. Ježíš požaduje víc, než co lze lidskými silami dosáhnout. Buď to vzdáme, řekneme si: K čemu jsou nám přikázání, která nedokážeme splnit? Anebo se začneme ptát, kde můžeme sílu k uskutečnění těchto přikázání získat? Tu sílu, můžeme říci snad i zázrak, můžeme bytostně zažívat, ale nejprve je zapotřebí uzнат svou vlastní slabost.

Být spasen není v lidských možnostech. Jedině Bůh může člověka spasit. Proto naděje na spasení existuje. Nemá s námi však nic společného, je zcela v Božích rukou. Nemůžeme si spásu vyvzdorovat, vyzískat svými skutky.

Nakonec ještě ke 2. čtení. Apoštol Pavel nám docela srozumitelně popisuje rozdíly mezi lidskou a Boží moudrostí: Boží moudrost nevymyslíme, je to moudrost kříže (oběti, služby, solidarity). Moudrost lidská a stejně tak lidská spravedlnost je výsledkem rozumu, kalkulace, logického rozvažování. Boží spravedlnost se prosazuje solidaritou, službou, obětí, jak nám to ukázal Ježíš cestou na kříž a ke vzkříšení. Je v sázce naše vzkříšení, život s Pánem Bohem. Nevzdávejme to a znovu a znovu se pokoušejme o takový život, který nám dnešní Ježíšovy výroky nastiňují. Vydáme-li se na tu cestu s vědomím vlastní slabosti, s upřímným odevzdáním a spoléháním na Ježíše, zažijeme věci nevídané, radostné, povzbudivé, laskavé a zázračné.